

Bekering in de praktijk (deel 2)

Thomas Manton

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 28

1. Het geneesmiddel tegen moedeloosheid:
geloof in Jezus Christus William Bridge
2. De Bijbel spreekt voor zich (deel 1) Thomas Manton
3. Bekering in de praktijk (deel 2) Thomas Manton

Jaargang 28 – nummer 3 – maart 2026

Toelichting foto omslag:

Het Woord van God ontsluit ons hart. Het beweegt ons om ons in te spannen om het vuur van het kwaad en het vuur van Gods toorn te onvluchten. Het beweegt ons om zonder uitstel het kwade weg te doen en de stem van de goede Herder te volgen. Dan vinden wij een nieuw vuur in ons, dat ons niet verbrandt, maar ontsteekt in liefde tot God en de naaste. Dat is een heilig en zuiver vuur, dat nooit meer dooft. 'Waren niet onze harten brandend in ons?'

Bronvermelding:

Works Manton, Volume 17, pag. 353. Sermons upon Luke XVI, 30-31. Deze uitgave vormt het tweede deel van deze preek.

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website:
www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Bekering in de praktijk (deel 2)

En hij zeide: Neen, vader Abraham, maar zo iemand van de doden tot hen heenging, zij zouden zich bekeren. Doch Abraham zeide tot hem: Indien zij Mozes en de profeten niet horen, zo zullen zij ook, al ware het, dat er iemand uit de doden opstond, zich niet laten gezeggen

(Luk. 16:30-31).

En hij zeide: Neen, vader Abraham, maar zo iemand van de doden tot hen heenging, zij zouden zich bekeren. Doch Abraham zeide tot hem: Indien zij Mozes en de profeten niet horen, zo zullen zij ook, al ware het, dat er iemand uit de doden opstond, zich niet laten gezeggen (Luk. 16:30-31).

Laten we ons nu richten op het tweede deel van de bekering. Niet alleen keren we ons af van de zonde, maar we wenden ons ook tot God. Als we ons tot God keren, is er in ons hart een vast voornemen Hem te dienen en onszelf volledig aan Hem te geven. Dat vaste besluit wordt genomen nadat we in ons geweten overleggingen met onszelf hebben gehad, net als de verloren zoon: 'En tot zichzelf gekomen zijnde, zei hij: Hoeveel huurlingen van mijn vader hebben overvloed van brood, en ik verga van honger! Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de Hemel en voor u' (Luk 15:17,18). Eerst kwam hij tot zichzelf; daarna besloot hij tot zijn vader te gaan. Dit komt voort uit een gevoel van Gods barmhartigheid in Christus: 'Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen van God, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehaaglijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst' (Rom. 12:1). Heere, neem mij aan als de Uwe, wat de vrucht is van bovennatuurlijke genade. 'Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaard door het Woord der waarheid' (Jak. 1:18). Het gaat samen met schaamte, omdat we God zolang hebben onthouden wat Hem toekomt: 'Want het is ons genoeg dat wij de voorgaande tijd van het leven de wil van de heidenen volbracht hebben, en gewandeld hebben in ontuchtigheden, begeerlijkheden, wijnzuipe-rijen, brasserijen, drinkerijen en gruwelijke afgoderijen' (1 Petr. 4:3). We hebben nu een vast voornemen in ons hart om Hem te dienen met alles wat in ons is.

Zulk een voornemen moet ook daadwerkelijk in praktijk gebracht worden. 'Breng dan vruchten voort, de bekering waardig' (Matth. 3:8). 'Dat zij zich zouden beteren en tot God bekeren, werken doende de bekering waardig' (Hand. 26:20). Als dat niet gebeurt, zijn we leugenaars en misleiden onze eigen ziel. We bewaken ons hart, willen niet in opstand komen tegen God of Zijn Geest bedroeven door ook maar de minste zonde te begaan. In alle opzichten is het ons verlangen om God te behagen en bezig te zijn met de dingen van het eeuwige leven. Dat zijn vruchten, de bekering waardig. We 'letten op de kleine dingen', waarmee we menselijke huichelarij ontstijgen. Zulke vruchten in ons leven laten de kracht van de genade zien die werkzaam is in ons. Door zo te leven, belijden we ons ontzag voor God. Dat is de samenvatting van wat bekering is.

Nu we overdacht hebben wat bekering is, zullen we ingaan op de tweede vraag: Hoe wekt de Schrift ons op tot bekering?

1) De Bijbel is er meer dan duidelijk over dat bekering onmisbaar is en absoluut noodzakelijk voor iedereen die tot de jaren van onderscheid gekomen is. 'Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden van verkwikking zullen gekomen zijn van het aangezicht van de Heere' (Hand. 3:19). 'Indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen evenzo vergaan' (Luk. 13:3). 'Zeg tot hen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in de dood van de goddeloze! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis van Israël?' (Ezech. 33:11). Het is het een of het ander: bekeer u of sterf. Dit is geen punt waarover gediscussieerd kan worden of waar we verschillend over kunnen denken, zoals dat wel kan over allerlei andere dingen. Als het gaat om de bekering ligt alles duidelijk. Heel veel zaken worden door allerlei mensen in twijfel getrokken. Velen verbuigen de woorden uit de Schrift, plooiën ze naar hun eigen goeddenken, en passen vervolgens de uitleg ervan op zo'n manier toe dat die volledig naar eigen smaak is. Maar de Bijbel is heel helder over onze plicht, in het bijzonder als het gaat over de leer van de bekering. Gebruik de Schriften en breng die gewetensvol in praktijk, met al het licht dat u hebt, en God zal Zijn gedachten aan u openbaren. Door te studeren, te bidden en u te oefenen in

het onderzoeken van de Schriften zult u komen tot meer kennis. 'Zo iemand wil Zijn wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelf spreek' (Joh. 7:17).

2) De Bijbel roept niet alleen op tot bekering, maar ook om er haast mee te maken. 'Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet, gelijk het geschied is in de verbittering ten dage van de verzoeking in de woestijn' (Hebr. 3:7-8). 'Nu dan ook, spreekt de HEERE, bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en dat met vasten en met geweent en met rouwklacht' (Joël 2:12). God staat erop dat u het *nu* doet! Maar ook als er geen tijdstip genoemd zou worden, is bekering van het allergrootste belang. Het is een noodzakelijk werk dat moet gebeuren, en het mag niet aan enige onzekerheid overgelaten worden. Maar omdat de mensen slap en gemakzuchtig zijn en denken dat ze zich wel op hun eigen tijd en wijze een keertje zullen bekeren, is de Schrift even duidelijk over de tijd als over de zaak zelf. 'Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet' (Hebr. 3:7-8). Wacht niet, maar bekeer u zodra u overtuigd bent van uw zondige toestand. En waarom zou dat niet nu zijn?

De zonde is zo'n groot kwaad dat u zich er nooit te snel van kan bekeren. Het is als vergif in de ingewanden en als brand in een gebouw. Wie zou in zulke gevallen zeggen: 'Ik ga volgende week wel een tegengif zoeken', of 'Ik blus dat vuur later wel'? De zonde is een wond die, als we haar niet behandelen, gaat etteren en zweren. En er is geen enkele wond zo gevaarlijk als deze, die lichaam en ziel verwoest. Geen enkel vuur is zo verschrikkelijk als de brandende toorn van God en er is geen gif zo schadelijk als dat de zonde is. Het berooft ons van het eeuwige leven. God geeft geen enkele ruimte voor uitstel – niet voor een dag en zelfs niet voor een moment. God zegt: nu!

Als we in moeilijkheden verkeren, kunnen we geen dag uitstel lijden. 'Ten dage als ik roep, verhoor mij haastig' (Ps. 102:3). De nood is hoog, we willen een spoedig antwoord. Zou God dan maar moeten afwachten als Zijn eer aangetast dreigt te worden? Bekeer u heden nog tot God. Of u de dag van morgen zult beleven, is uiterst onzeker. En zelfs als u daar wel zeker van zou zijn, is het nog steeds dwaasheid langer te blijven liggen onder de toorn van God. Als u werkelijk overtuigd bent van uw zondige toestand, waarom bekeert u zich dan niet onmiddellijk tot

God? Met iedere zondige daad belast u uw ziel nog zwaarder. Met elke volgende zonde kan de maat van uw ongerechtigheid vol zijn. Bovendien, met elk uitstel maakt u zichzelf nog ongeschikter om u tot God te wenden. Het is alleen maar eigenliefde om te denken dat je het vlees nog wat langer kunt verwennen, zolang je uiteindelijk maar behouden wordt.

3) De Bijbel geeft niet alleen aan dat bekering noodzakelijk is en nu moet gebeuren, maar zij noemt ook de voordelen ervan op.

Bekering is een sterk middel tegen de zonde. 'Keert weer en bekeert u van al uw overtredingen, zo zal de ongerechtigheid u niet tot een aanstoot worden' (Ez. 18:30). Ieder mens is een zondaar, maar niet iedereen hoeft te sterven door de schuld, de smet, de schande en de straf die de zonde met zich meebrengt. De schuld kan namelijk uitgewist worden. 'Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkwikking zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren' (Hand 3:19).

Onze schuld staat in twee boeken opgetekend: in Gods boekhouding en in die van ons. De apostel Petrus zegt niet dat wij zelf onze schuld kunnen uitwissen uit Gods boek. Dat is niet het werk van de schuldenaar. Het is de Schuldeiser die onze schulden doorhaalt in Zijn boek: 'Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg om Mij nentwil, en Ik gedenk uw zonden niet' (Jes. 43:25). Er is een handschrift dat tegen ons getuigt, maar dat uitgewist wordt als we ons bekeren. De schuld staat echter ook genoteerd in ons eigen boek, namelijk dat van het geweten. 'Onze harten gereinigt zijnde van het kwaad geweten' (Hebr. 10:22). De worm van het geweten knaagt aan ons tot we ons bekeren. Dan wist de Heilige Geest het uit in ons hart en klaagt ons geweten ons ook niet langer aan.

Hoe meer een mens zondigt, hoe meer hij ook geneigd is om te zondigen. Dat is de smet die de zonde met zich meebrengt. Het is als een stuk hout dat in het vuur gelegen heeft en heel snel weer kan ontbranden. Ons hart verhardt zich door iedere volgende zondige daad. Bekering is een middel om de zonde te doden, zoals het ploegen van braakliggende grond het onkruid vernietigt. 'Braakt u een braakland, en zaait niet onder de doornen' (Jer. 4:3).

Verder is er de schande over de zonde. Maar ook die kan weggenomen worden. God zal ons immers niet vervloeken vanwege eerder veroordeelde zonden. 'Doch gaat heen, zegt Zijn discipelen en Petrus' (Mark. 16:7). We lezen geen woord over Petrus' wangedrag. Vertel ook hem, dat Ik ben opgestaan.

Zo gaat het ook met de straf, die niet meer geldt als we ons bekeren. We mogen vooruitzien naar dagen van nieuw leven.

Bekering is niet alleen een probaat middel tegen de zonde, het schenkt ook troost. God Zélf vertroost de treurende. 'Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden' (Matt. 5:4). Het zijn zulke zoete verkwikkingen als de droefheid naar God beoefend wordt en wij ons bekeren: 'Want de droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekering tot zaligheid; maar de droefheid der wereld werkt de dood' (2 Kor. 7:10). Velen hebben spijt gehad over hun vleselijke genoegens, maar er is nog nooit iemand geweest die het jammer vond dat hij een droefheid naar God had. Niemand zal ooit de dag van zijn wedergeboorte vervloeken.

4) De Bijbel biedt ons ook Gods genade en hulp aan om in ons te werken. 'En Ik zal hun enerlei hart geven, en zal een nieuwe geest in het binnenste van u geven, en Ik zal het stenen hart uit hun vlees wegnemen, en zal hun een vleselijk hart geven, opdat zij wandelen in Mijn inzettingen, en Mijn rechten bewaren en die doen; en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn' (Ezech. 11:19,20). Mensen zeggen dat ze zich niet kunnen bekeren. Kom en verwacht het van God. Hij schenkt u de gewilligheid om u te bekeren. 'Zo heeft dan God ook aan de heidenen de bekering gegeven ten leven' (Hand. 11:18). God geeft niet alleen de gelegenheid, de tijd en de middelen om ons te bekeren, Hij geeft ons ook de kracht ervoor, ja, de bekering zelf: 'Deze heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaaker, om Israëel te geven bekering en vergeving der zonden' (Hand. 5:31). Blijf dicht bij Hem. Rouwklaag over uzelf en vraag aan God, met Jeremia: 'Bekeer ons, o Heere, dan zullen wij bekeerd zijn'. Als u zo leeft, worstelend in gebed, hoeft u niet moedeloos te zijn.

5) Ten slotte reikt de Schrift ons ook krachtige, wonderbaarlijke en invloedrijke argumenten aan tot bekering.

Allereerst is er de dood van Christus. Als we Zijn dood ernstig overdenken, zal het ons tot diepere verootmoediging brengen en aanmoedigen

tot bekering. Verootmoediging is het beste bewijs van liefde tot God, maar ook andersom: Gods liefde voor ons is de bron van onze tranen, de meest zuivere bron denkbaar. Maria huilde veel, omdat haar veel vergeven was. Niets ontdooit het hart beter dan de warme zonnestrallen van barmhartigheid. Toorn brengt verdriet voort, zoals water uit een distilleerketel geperst wordt door de kracht van het vuur. Maar liefde laat het hart op een zachtmoedige manier smelten en zorgt ervoor dat er een vloed van tranen uit de ogen loopt. Gods liefde voor ons komt het sterkst tot uitdrukking in de gave van Zijn Zoon. Christus is het grootste geschenk dat Hij ooit aan de wereld gegeven heeft. Toen God ons het leven schonk, de adem in onze longen en alle andere dingen, gaf Hij veel, maar nog niets van Zichzelf. Maar nu heeft Hij ons uit zijn eigen boezem Christus gegeven. Dat is liefde: 'Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft' (Joh. 3:16). Daar zijn geen woorden voor, zo'n liefde kan alleen bewonderd worden. 'Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren' (Rom. 5:8). De hoogverheven Christus voor de laagste van alle schepselen. Zo iets kan in geen mensenhart opgeklommen zijn.

Ik heb gezondigd tegen God, Die ons Zijn Christus geschonken heeft. Hij heeft mij liefgehad en is voor mij gestorven, en ik heb Zijn Geest bedroefd. Saul had een verhard hart en toch huilde hij toen David hem vertelde hoe hij hem gespaard had, terwijl het in zijn macht was hem te doden (1 Sam. 24:7). Als God niet meer gedaan had dan ons te sparen, we zouden al weg moeten smelten. Maar Hij bewees Zijn liefde doordat Christus voor ons gestorven is.

Uiteindelijk is dat het wat de zonde in ons doet: proberen Christus ten val te brengen. Alles wat Hem aangedaan is, werd veroorzaakt door de zonde. De mensen zelf waren tot niets in staat tegen Hem: 'Toen Hij dan tot hen zeide: Ik ben het; gingen zij achterwaarts, en vielen ter aarde' (Joh. 18:6). Stof en as bezwijmde door de adem van Zijn mond. Duivelen konden evenmin iets: met een woord uit Zijn mond moesten ze wijken en werden uitgeworpen. En zelfs Gods gerechtigheid kon niets tegen Hem inbrengen: het hield geen stand tegen Zijn onschuld. Nee, het is alles door ons. Niet Judas of Pilatus, niet de Romeinen of de Joden, maar wij hebben hem doorstoken. 'Zij zullen Mij aanschouwen,

Die zij doorstoken hebben' (Zach. 12:10). Pas dan zullen we volkomen inzien wat de zonde heeft aangericht.

De oude wereld bood een trieste aanblik. Het was een zondige, vuile wereld die door de zondvloed schoongewassen moest worden. Ook met Sodom was het droevig gesteld en het vuur van de hel werd als regen over haar uitgestort. Nu is er niets verwonderlijks aan het branden van iets dat sterk ontvlambaar is geworden door zonde en onrecht. Maar Christus was als een groene boom die niet brandt, de Zoon van God, heilig en onbesmet. Maar Hij aanvaardde het vrijwillig om zonde gemaakt te worden. En in die hoedanigheid heeft God Hem niet gespaard. Dat kon ook niet anders. De gruwelijkheid van de zonde vereiste genoegdoening door uitzonderlijk lijden en een volkomen offer.

Niets kon de zonde verzoenen dan het bloed, de schande en de helleangsten van de Zoon van God Zelf. Men zou verwachten dat een woord uit Christus' mond God wel tevredengesteld zou hebben. Maar de overtreding was zo zwaar, dat God niet naar Jezus wilde horen totdat Hij Zijn toorn volledig had doordragen. Jezus riep met luide stem tot God en bad: 'Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt' (Matt. 26:39). Maar God wilde Hem niets kwijtschelden, zelfs niet de minste straf op de kleinste misdrijving. Als u de zonde wilt leren kennen, ga dan naar Golgotha.

Het lichamelijke lijden dat Jezus doorstond, was uitzonderlijk. In alles wat Hij is, werd Hij geminacht en bespot. Hij, de hoogste Majesteit, de grote God Die hemel en aarde vervult met Zijn heerlijkheid, werd verkocht voor dertig zilverlingen, een slavenprijs. Zijn rug werd kapotgeslagen met gesels, Zijn lichaam aan het kruis gespijkerd. Alle pijn, smart en vernedering waren Zijn deel en drongen Zijn lichaam binnen door al Zijn zintuigen: zien, ruiken, smaken, horen en voelen. Hij had een uitzonderlijke lichaamsgesteldheid, toebereid door de Heilige Geest, Zijn zintuigen bijzonder gevoelig. In het algemeen geldt dat hoe hoger mensen in het leven geplaatst zijn, hoe gevoeliger ze zijn voor pijn. De rug van een slaaf is niet zo gevoelig voor slagen als van iemand die in liefde en met zachte hand is opgevoed. Jezus is hoger geplaatst dan wie dan ook. Maar in Zijn lijden bleven Zijn zintuigen even gevoelig als altijd en functioneerden op volle kracht. Hij weigerde de beker

met bedwelmende drank die Hem werd aangeboden. Hij behield Zijn kracht tot het laatste moment. Dat bleek uit de sterke uitroep waarmee Hij de geest gaf: 'En Jezus, roepende met grote stem, zeide: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest. En toen Hij dat gezegd had, gaf Hij de geest' (Luk. 23:46).

Maar wat is het uiterlijk lijden in vergelijking met wat Jezus inwendig leed? In Zijn ziel leed Christus helleangsten vanwege Gods toorn over de zonde. Hij wist wat die toorn inhield, omdat Hij één was met de Vader. Maar Zijn Vader verliet Hem in dit tijdsgewricht. De tere gevoelens van Jezus werden gepijnigd, Hij zweette druppels bloed en had de ondersteuning van een engel nodig. Toen klaagde Hij: 'Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe' (Matt. 26:38). En dit alles vanwege de zonde, waarvoor Jezus' leven uitgedoofd moest worden. Vergelijk het met het uitgaan van een kaars. Maar Jezus was veel meer! Hij is het Licht van de wereld. Een zonsverduistering houdt heel wat meer in dan het uitgaan van een kaars. Als we dit alles in ogenschouw nemen, is het onmogelijk om licht te denken van de zonde.

Veel mensen zullen tegenwerpen dat dit alles het verdriet om de zonde juist vermindert. Als Christus al zoveel heeft verdragen, moeten wij ons dan nog zorgen maken? Maar mensen die zich dit afvragen, weten niet wat geloof en liefde betekenen. Hoe kan iemand Christus liefhebben zonder erover te treuren dat hijzelf de oorzaak van Zijn lijden is? Lichtvaardig denken over de zonde is een minachting van Christus' lijden. U hebt Hem dit alles aangedaan. Zijn dood ontslaat ons dan ook niet van onze plicht in dit opzicht, maar bevestigt die juist. Hij stierf niet alleen om de schuld van de zonde uit te wissen, maar ook om te laten zien hoe afschuwelijk zij is. Anders had God wel een andere weg gekozen.

De overdenking van de dood van Jezus leidt niet alleen tot verootmoediging, maar moedigt ook aan tot bekering en hervorming van ons leven. Het gaat zelfs verder dan dat, het is een verplichting: 'Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft' (Gal. 2:20). Het belangrijkste argument om ons te bekeren, is dat het voor God behaaglijk en aangenaam is. In het aardse zouden we ook alles doen wat behaaglijk en aangenaam is voor iemand die ons

verlost heeft uit slavernij. Wie Christus ook maar iets durft te weigeren, is een ondankbare stakker.

De bevrijding uit de zonde eiste de hoogste prijs, en dat niet met zilver of goud. Ook die hoge koopprijs verplicht tot bekering. U minacht uw Verlosser en doet Hem schande aan als u in zonde blijft leven. Daarmee doet u de koop teniet en werpt de hele zaak omver die Christus tegen zo'n hoge prijs tot stand gebracht heeft. Hij heeft duur betaald voor de genade die door u veracht wordt. Trek de banden die Hij heeft losgemaakt, niet strakker aan door u niet te bekeren.

De verplichting tot bekering komt ook tot ons door de eis om gelijkvormig te zijn aan de reinheid van het offer dat Jezus bracht. Hij was zonder vlek of rimpel. Een christen die niet rein wil leven, maar vleeselijk blijft, onteert Christus, zijn Hoofd, en maakt Hem openlijk te schande. Dan lijkt het alsof de kerk alleen maar een toevluchtsoord is voor slechte mensen, die hun leven niet hoeven te verbeteren. En het christendom wordt dan afgeschilderd als een religie die ons juist minder voorzichtig en heilig maakt. Maar wat een bevleete Christus stellen we dan aan de wereld voor! Wij moeten op Christus zien, en Die gekruisigd, om ook met Hem gekruisigd te worden.

Maar ook het ernstig overdenken van de oordeelsdag kan ons aansporen tot bekering. 'God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu alle mensen alom dat zij zich bekeren. Daarom dat Hij een dag gesteld heeft, op welke Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen, door een Man Die Hij daartoe verordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, omdat Hij Hem uit de doden opgewekt heeft' (Hand. 17:30,31). Zoals de hel vrees opwekt, zo wekt het schaamte op als we bedenken niet onwetend te zijn, maar dat we aan deze boodschap toch geen gehoor hebben gegeven hebben. Dat zet aan tot verootmoediging en reformatie.

Verootmoediging is een middel om te voorkomen dat we ons op die dag zullen schamen. Als wij niet nu aan onze zonden willen denken, zal God ze eenmaal wel in onze herinnering brengen. 'Ik zal u straffen en zal het ordelijk voor uw ogen stellen' (Ps. 50:21). Het boek van ons geweten zal dan opgedaan worden. Maar ook het boek van God gaat dan open. Nu kost het ons weliswaar verdriet om onze zonden onder ogen te zien, maar straks zal het niet alleen verdriet zijn, maar verdriet

die gepaard gaat met wanhoop. De genadetijd is dan immers voorbij en de hoop kan niet meer gekoesterd worden. Nu schrap de zondaar alles uit het boek dat hijzelf bijhoudt, maar dat zal straks onmogelijk zijn. Wij willen nu niet instemmen met het Woord dat ons ons ware gezicht toont, maar dan zal Hij 'gericht houden tegen allen, en alle goddelozen onder hen straffen, vanwege al hun goddeloze werken, die zij goddeloos gedaan hebben, en vanwege al de harde woorden die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben' (Jud.1:15). Nu wordt het doen van schuldbelijdenis aan de kant geschoven, maar dan zal alles wat er in ons leeft aan het licht gebracht worden: 'Oordeel niets voor de tijd, totdat de Heere zal gekomen zijn, Die ook in het licht zal brengen wat in de duisternis verborgen is, en openbaren de raadslagen der harten; en alsdan zal een ieder lof hebben van God' (1 Kor. 4:5). Laten we ons nu schamen, voordat we er straks toe gedwongen zullen worden. Zonden waarvan we ons bekeerd hebben, zullen niet genoemd worden tot onze schaamte, maar om de rijkdom van Gods genade te verheerlijken. Van hen die zich nu bekeren, zullen de zonden dan uitgewist zijn: 'Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkwikking zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren' (Hand. 3:19).

We verootmoedigen ons, maar we veranderen ook dingen in ons leven. Er vindt een 'reformatie' plaats. Reformatie houdt geloof en gehoorzaamheid in.

Wat het geloof betreft, we zoeken van onze schuld ontslagen te zijn voordat de grote dag komt, waarop we vrijmoedigheid zullen hebben: 'En nu, kinderkens, blijft in Hem, opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst' (1 Joh. 2:28). De leden van het lichaam van Christus hoeven niet bevreesd te zijn als Zijn oordeel komt. Hun Advocaat zal ook hun Rechter zijn. Hun harten zijn met bloed besprenkeld, zoals het bloed op de deurposten bescherming bood tegen de verderfengel. Zij die er niet bezorgd over zijn of zij wel in Christus gevonden worden, geloven kennelijk niet dat God onderzoek doet naar zondaren. Maar is de oordeelsdag dan een fabeltje? De Schrift en ons geweten zeggen het tegendeel. We zijn niet onschuldig en is er geen andere weg tot verlossing dan door Christus alleen.

Wat de gehoorzaamheid betreft, alles is opgeschreven en zal zeker ingezien worden. Als alles net zo snel vergeten zou worden zoals wij dat doen, zouden we ook niet aangespoord worden onze daden te overdenken en zorgvuldig onze woorden te kiezen. Maar eens zullen wij verantwoording moeten afleggen over alles wat we gedaan en gesproken hebben. 'Spreekt alzo en doet alzo, als die door de wet der vrijheid zult geoordeeld worden' (Jak. 2:12). 'Daarom zullen de goddelozen niet bestaan in het gericht, noch de zondaars in de vergadering der rechtvaardigen' (Ps. 1:5).

Wat een beschamende zaak zal daar tegen zorgeloze zondaren ingebracht worden! Alles wat we in ons leven gedaan en gesproken hebben, zal in die grote vergadering aan de orde komen en voor iedereen openbaar zijn. Zou iemand zijn ijdele gedachten de vrije loop laten, als hij werkelijk zou beseffen dat hij er op die dag rekenschap van zal moeten afleggen? Of zou hij zomaar lege, zelfvoldane woorden spreken, als hij wist dat hij straks, bij het oordeel op die grote dag, van ieder ijdel woord verantwoording zal moeten afleggen? Of zou hij toegeven aan vleselijke daden, hoe heimelijk ook, als hij besepte dat hij al die daden zal moeten verantwoorden? Of zijn roeping verwaarlozen, als hij inzag dat hij eenmaal rekenschap zal moeten afleggen van zijn rentmeesterschap? Zou hij onbarmhartig zijn tegenover de armen als hij dacht aan die woorden: Hebt u hen gevoed, of gekleed? Besef dat u aan de hand van al dit soort vragen onderzocht zult worden!

Als het naderende oordeel u niet tot bekering leidt, dan kan het nadenken over de hel, als vreselijke straf op de zonde, dat misschien wel teweegbrengen. Daar gaat immers onze tekst ook over. Het is nuttig om over de hel na te denken, opdat we ervoor zouden afschrikken. Het is laf om net te doen alsof die vreselijke plaats niet bestaat: 'Gij adderengebroidsels, wie heeft u aangewezen te vluchten van de toekomende toorn? Brengt dan vruchten voort, de bekering waardig' (Matt. 3:7,8). Als we in dit korte leven weigeren te huilen over onze zonden en ons niet bekeren, zullen we straks eeuwig moeten treuren, maar dan is ons berouw vruchteloos. Hier op aarde moeten we de vrede zoeken.

Wat is de hel? Het is de plaats waar de verlorenen gestraft worden door eeuwig de aanwezigheid van God te moeten missen in een altijddurende ballingschap. 'Gaaf weg van Mij, gij vervloekten' (Matt. 25:41).

'Namelijk nadat de Heere des huizes zal opgestaan zijn en de deur zal gesloten hebben, en gij zult beginnen buiten te staan, en aan de deur te kloppen, zeggende: Heere, Heere, doe ons open! en Hij zal antwoorden en tot u zeggen: Ik ken u niet, vanwaar gij zijt. Alsdan zult gij beginnen te zeggen: Wij hebben in Uw tegenwoordigheid gegeten en gedronken, en Gij hebt in onze straten geleerd. En Hij zal zeggen: Ik zeg u, Ik ken u niet vanwaar gij zijt; wijkt van Mij af, alle gij werkers der ongerechtigheid. Aldaar zal zijn wening en knersing der tanden, wanneer gij zult zien Abraham, en Izak, en Jakob en al de profeten in het Koninkrijk Gods, maar u buiten uitgeworpen' (Luk. 13:25-28). Toen God Adam, Zijn opstandige kind, uit het paradijs wierp, was dat verdrietig, maar God zorgde daarna toch nog voor hem en gaf hem dierenhuiden waarmee hij zich kon kleden. Bovendien gaf Hij hem de belofte van het Zaad van de vrouw en daarmee de hoop op een beter paradijs. Maar in Lukas 13 lezen we wat de hel werkelijk inhoudt: een glimp van God zien, een herinnering die u voor eeuwig bij zal blijven, en dan buitengesloten worden. Met uw eigen ogen Gods heerlijkheid gezien, maar er nooit van kunnen genieten. U zult zijn als een landloper, in lompen gekleed, lopend langs de landerijen en huizen waar hij in had kunnen wonen, maar die hij met een dwaas hart verkocht heeft.

De hel is ook de plaats waar we gepijnigd worden door de wetenschap dat het anders had kunnen zijn. Het vuur van Gods toorn woedt en als we onze dwaasheid en onvoorzichtigheid overdenken, klaagt ons geweten ons aan. Hier op aarde kunnen we ons geweten nog wel onderdrukken door te slapen, te lezen, te werken, te drinken en te sporten, zoals Kaïn steden bouwde en Saul om muziek vroeg. Maar in de hel zijn die afleidingen er niet meer. Dag en nacht malen onze gedachten door met herinneringen aan het verleden: verwaarloosde middelen, verachte vertroosting en verspilde tijd. Maar ook het besef waar we nu zijn pijnigt ons. We ervaren het verschil tussen hemel en hel en zijn vervuld met vrees voor dat wat nu voor eeuwig ons lot is.

Wat een dwaasheid om al deze dingen niet van tevoren te overdenken! Al zouden we duizend jaar plezier kunnen maken op aarde, het weegt niet op tegen één minuut in die kwellingen. Daar zal het vuur nooit uitgeblust worden. 'Vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God' (Hebr. 10:31). Steek uw vinger eens in de vlam van een kaars en

kijk hoe lang u dat kunt verdragen. 'Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwige gloed wonen kan?' (Jes. 33:14).

Nu we overdacht hebben wat bekering is en hoe de Schrift ons daartoe opwekt, overdenken we ten slotte nog hoe het Woord van God gebruikt kan worden tot verdergaande bekering.

Geloof de Schriften, net als dat u een getuigenis van iemand die uit de dood zou opstaan, zou geloven. God is het hoogste gezag. In die hoedanigheid beveelt Hij de mensen zich te bekeren. Roep uw hart daarom ter verantwoording in Zijn Naam, net zoals het eenmaal verantwoording zal moeten afleggen aan Hem. Als God u grotere dingen had opgedragen te doen, zou u die niet gedaan hebben? Spreek uw Maker niet tegen.

God is ook de Waarheid Zelf. Als u, net als Abraham, een stem uit de hemel gehoord had, of u had een visioen ontvangen, of een boodschapper vanuit de andere wereld zou tot u gestuurd zijn, u zou zeker geloven. Als iemand anders dat niet zou doen, zou u hem verwijten dat zijn hart erg verhard is geworden. Maar nu is het God Zelf Die in Zijn Woord tot u spreekt! Is Hij niet te vertrouwen? U zou fel reageren op iemand die u een leugenaar noemt — en durft u dan de God van de waarheid Zelf een leugenaar te noemen? We zouden ons moeten schamen dat Gods Woord, een openbaring die groter en zekerder is dan welke andere stemmen of verschijningen dan ook, ons nauwelijks iets doet. We moeten ons schamen dat al de genademiddelen die ons in de Schriften aangereikt worden, ons niet overtuigen tot gehoorzaamheid en levensvernieuwing.

Er lijkt meer nodig te zijn om iemand ervan te overtuigen dat Gods Woord waar is en de moeite waard om naar te luisteren, dan dat hij een of andere stem uit de hemel gelooft of iemand die uit de dood opstaat. In de Bijbel wordt gewaarschuwd dat u naar de hel gaat als u ongelovig, onheilig en liefdeloos bent. Toen Lot zijn schoonzoons waarschuwde, dachten ze dat hij schertste (Gen. 19:14). En zo reageert u ook! Maar de verdrietige en betreurenswaardige gevolgen van de zonden die u doet, moeten wel steeds benoemd en herhaald worden, om u tot bekering te leiden. U zou vreselijk geschrokken zijn als u vannacht een geestverschijning had gezien of een duivel in menselijke gedaante. Laten de

bedreigingen van het Woord u dan niet schrikken? Maar evenzo als de vreugde van de hemel u voorgesteld wordt. Dat zijn voor u toch geen lege woorden? In Lukas 24:11 staat: 'En hun woorden schenen voor hen als ijdel geklap, en zij geloofden hen niet'. Het verslag over Christus' waarachtige opstandig was voor hen zinloos geklets. Als een engel u vertelde dat u zich binnen een bepaald tijdsbestek in een andere werkelijkheid zou bevinden, u zou hem geloofd hebben. Maar u hebt iets wat veel zekerder is, namelijk het profetische Woord, dat zeer vast is. Wij vertellen u hetzelfde uit het Woord van God en u besteedt er geen aandacht aan, net zoals de Israëlieten de verspieters niet geloofden. Spoor uw hart aan om met deze dingen bezig te zijn. Breng ze steeds in uw herinnering. 'Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen?' (Rom. 8:31). Kom tot uzelf, net als de verloren zoon die zei: 'Hoeveel huurlingen van mijn vader hebben overvloed van brood, en ik verga van honger!' (Luk 15:17). 'Alle einden der aarde zullen het gedenken en zich tot de HEERE bekeren; en alle geslachten der heidenen zullen voor Uw aangezicht aanbidden' (Ps. 22:28). Overdenk bij uzelf: Waar kom ik vandaan? Waar ga ik heen? Wat heb ik gedaan aan het werk van de bekeering? Wat zal er van mij worden in de eeuwigheid? In Zijn Woord heeft God mij gezegd waar ik naar moet zoeken. Zou Hij mij bedriegen? O, laat ik toch Gods aanwijzingen opvolgen voor het behoud van mijn ziel. Ik maak van de gelegenheid gebruik er bij u op aan te dringen God te prijzen, omdat Hij deze leer aan ons bekend gemaakt heeft. Zoek niet naar andere openbaringen. Die zijn er niet en als ze er waren, zouden ze niet zo vast en toereikend zijn als deze. Wat er ook voorgesteld wordt als een boodschap van God, toets het aan de Schriften: 'Tot de wet en tot de getuigenis! zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn dat zij geen dageraad zullen hebben' (Jes. 8:20). Sommigen beroepen zich op de kerk, anderen op de Geest, maar spreken de Schriften tegen. Neem dan de middenweg: ga naar het Woord dat in de kerk wordt geopend en verkondigd en verwacht het onderwijs door de Geest. En wat men u ook voorhoudt, als het niet in overeenstemming is met het Woord, is er geen licht in. En als het licht van de kennis ontbreekt, is er ook geen licht van troost of van gelukzaligheid.